

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/19/2020
Identifikačné číslo spisu: 1317010641
Dátum vydania rozhodnutia: 28.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1317010641.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej na neverejnom zasadnutí konanom 28. júla 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného H. D., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, o dovolaní obvineného H. D. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/21/2018, z 31. mája 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. D.
o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava III rozsudkom, sp. zn. 0T/186/2017, z 19. septembra 2017 uznal obvineného H. D. za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, na skutkovom základe, že

v čase o 18.50 hod. dňa 3. septembra 2017 v Bratislave na Škultétyho ul. 1, v predajni Lidl, z predajnej plochy počas otváracích hodín odcudzil 1 ks pulóver v hodnote spolu 9,99 eur tým spôsobom, že uvedený tovar si dal pod pazuchu, pri pokladni zaplatil len za pečivo a ďalej bez zaplatenia za pulóver prešiel cez pokladničnú zónu, čím poškodenej spoločnosti v. o. s. Lidl Slovenská republika, Ružinovská 1E, Bratislava spôsobil škodu vo výške 9,99 eur a skutok spáchal s vedomím, že dňa 30. mája 2017 mu bola rozhodnutím KR PZ Bratislava, č. bloku 11066765 uložená bloková pokuta nezaplatená na mieste vo výške 33 eur za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zák. č. 372/1990 Z. z. o priestupkoch v platnom znení a napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/223/2016, z 18. augusta 2016, právoplatným 18. augusta 2016, bol odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona a rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/182/2017, z 19. mája 2017, právoplatným 19. mája 2017, bol odsúdený pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona.

Za to Okresný súd Bratislava III obvinenému podľa § 212 ods. 3, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky so zaradením do ústavu

na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona.

Na podklade odvolania obvineného Krajský súd v Bratislave rozsudkom, sp. zn. 4To/21/2018, z 31. mája 2018 podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu v časti výroku o treste a v súlade s § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám podľa § 212 ods. 3, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Trestného zákona uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Obvinený H. D., z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. k) Trestného poriadku, podal prostredníctvom obhajcu dovolanie proti označenému rozsudku Krajského súdu v Bratislave.

Opodstatnenosť svojho dovolania založil v podstate na tvrdení, že mu v konaní neboli vytvorené podmienky pre plné uplatnenie jeho procesných práv a práv jeho obhajcu. Uviedol, že síce 20. apríla 2018 bol vydaný príslušnými orgánmi Rakúskej republiky na Slovensko, a to na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Okresným súdom Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 0T/182/2017, avšak zásady špeciality sa výslovne nevzdal. Krajský súd v Bratislave mal z toho dôvodu prebiehajúce trestné stíhanie neodkladne zastaviť, a teda nemal byť odsúdený a ani prvostupňový súd nemal vo veci vydať príkaz na jeho dodanie do výkonu trestu odňatia slobody. Konaním Krajského súdu v Bratislave tak bola porušená dikcia zákona, že za trestný čin spáchaný pred vydaním obvinenej osoby, na ktorý sa európsky zatýkací rozkaz nevzťahuje, nesmie byť vydaná osoba stíhaná, odsúdená a ani jej nemôže byť obmedzená osobná sloboda.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel jeho dovolaniu, aby podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom, že bol porušený zákon v neprospech obvineného, aby prerušil jeho výkon trestu odňatia slobody, zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave a prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava III k dovolaniu obvineného uviedla, že vo veci vedenej proti obvinenému na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 0T/182/2017, bol 19. marca 2018 vydaný európsky zatýkací rozkaz, keďže obvinený, resp. odsúdený nenastúpil na výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený vo výmere 1 roka a 4 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Obvinený sa v tom čase nachádzal vo výkone trestu v Rakúskej republike, konkrétne v meste Eisenstadt, a to od 15. decembra 2017 s dátumom pravdepodobného prepustenia 22. marca 2018.

Zo správy SIRENE vyplýva, že 17. apríla 2020 justičný orgán v Rakúskej republike povolil vydanie obvineného na výkon trestu odňatia slobody na Slovensko. Obvinený bol na základe toho prevzatý slovenskými orgánmi a do výkonu trestu odňatia slobody bol dodaný 20. apríla 2018 o 11.00 hodine.

Z listu Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/182/2017, z 18. júna 2018, ktorý bol adresovaný Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Bratislave, vyplýva, že 18. apríla 2020 Krajský súd Eisenstadt v Rakúskej republike tomuto súdu oznámil, že obvinený súhlasí s jeho vydaním slovenským justičným orgánom, avšak uplatnenia zásady špeciality sa nevzdal a túto si uplatnil.

V nadväznosti na túto informáciu Okresný súd Bratislava III listom zo 4. júla 2019 požiadal Krajský súd Eisenstadt v Rakúskej republike o dodatočný súhlas s výkonom trestu odňatia slobody (§ 32 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze). Následne 3. septembra 2019 vydal európsky zatýkací rozkaz a listom zo 4. novembra 2019 oznámil tomuto justičnému orgánu, že netrvá na udelení súhlasu. Stalo sa tak pravdepodobne z dôvodu, že odsúdený 20. júla 2019 vykonal trest uložený Okresným súdom Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 0T/182/2017 (do výkonu ktorého bol dodaný na základe európskeho zatýkacieho rozkazu) a taktiež 26. októbra 2019 vykonal aj trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/222/2015, vo výmere 100 dní, keďže trest povinnej práce v rozsahu 200 hodín mu bol premenený na trest odňatia slobody.

Okresný súd Bratislava III v tejto súvislosti požiadal Ústav na výkon trestu odňatia slobody v Banskej Bystrici - Kráľovej o oznámenie adresy, ktorú im obvinený uviedol ako adresu, kde sa bude zdržiavať po výkone trestu. Touto adresou bola ulica J. J. XXXX/XX, U. alebo J.Á. X, U.. Okresný súd Bratislava

III na to 4. novembra 2019 nariadil výkon trestu a vydal výzvu na nástup obvineného do výkonu trestu odňatia slobody v lehote do 11. decembra 2019. Nakoľko doporučená listová zásielka sa vrátila z prvej z uvedených adries ako „adresát neznámy“, Okresný súd Bratislava III 8. januára 2020 vydal príkaz na dodanie odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody, kde bol dodaný 15. januára 2020.

Z uvedeného vyplýva, že 20. júla 2019 obvinený vykonal trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 0T/182/2017, na výkon ktorého bol dodaný na základe európskeho zatýkacieho rozkazu. Obvinený následne kontinuálne vykonával trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 0T/222/2015, vo výmere 100 dní, keďže trest povinnej práce vo výmere 200 hodín mu bol takto premenený. Tento trest obvinený vykonal 26. októbra 2019. Od uvedeného dátumu až do 15. januára 2020 (kedy bol dodaný do výkonu trestu na základe príkazu vydaného v preskúvanom konaní) uplynulo 80 dní, a preto zásada špeciality sa v tomto prípade neuplatní podľa § 31 ods. 2 písm. a) zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze.

K námietke obvineného, že Krajský súd v Bratislave mal prebiehajúce trestné stíhanie neodkladne zastaviť, teda nemal byť odsúdený a ani Okresný súd Bratislava III nemal vydať príkaz na jeho dodanie do výkonu trestu odňatia slobody, prokurátorka podotkla, že odvolací súd mal vedomosť o tom, že obvinený bol dodaný do výkonu trestu odňatia slobody na základe európskeho zatýkacieho rozkazu. V tomto prípade však nedošlo k porušeniu zákona, keďže Krajský súd v Bratislave postupoval v súlade s § 31 ods. 5 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze. Prokurátorka poukázala na závery vyplývajúce z judikátu publikovaného pod č. R 10/2017 a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol dovolanie obvineného.

K vyjadreniu prokurátorky následne zaujal písomné stanovisko priamo obvinený ako aj jeho obhajca, a to podaniami, ktoré boli okresnému súdu doručené 2. júla 2020. Z obsahu oboch týchto vyjadrení vyplýva, že obvinený aj naďalej považuje svoje dovolanie za opodstatnené, a preto žiada, aby sa ním Najvyšší súd Slovenskej republiky zaoberal.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v intenciách ustanovenia § 378 Trestného poriadku predbežne preskúmal dovolanie obvineného, nezistiac dôvod pre jeho formálne odmietnutie podľa § 382 písm. a), písm. b) alebo písm. d) až písm. f) Trestného poriadku a dospel k záveru o nesplnení dôvodov dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podotýka, že dovolanie si nemožno zamieňať s odvolaním, a teda s riadnym opravným prostriedkom. Dovolacie dôvody, ktorými možno úspešne argumentovať sú v Trestnom poriadku (§ 371 ods. 1, ods. 3) formulované podstatne užšie, než ako je tomu pri odvolaní, čo vyplýva z toho, že dovolanie radíme k mimoriadnym opravným prostriedkom, pri ktorých uplatnení musí záujem na zákonnosti a spravodlivosti výrazne prevyšovať nad záujmom na stabilite súdneho rozhodnutia, resp. ním formulovaného právneho stavu.

Na uvedené nadväzuje otázka prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu, k čomu možno osobitne poznamenať, že jeho viazanosť dôvodmi podaného dovolania v zmysle § 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, sa netýka formálno-právneho uplatnenia niektorého (či viacerých) z dovolacích dôvodov vymedzených v § 371 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku, ale vecných chýb, ktoré dovolateľ vo svojom podaní namietol (R 120/2012). To znamená, že zodpovednosť za kvalitu podaného dovolania znáša výlučne dovolateľ, ktorý svojím podaním určuje mantinely prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky z tohto dôvodu nemôže na seba preberať vlastnú aktivitu dovolateľa a iniciatívne zisťovať chyby v napadnutom rozhodnutí alebo aj v jemu predchádzajúcom konaní, ktoré by zodpovedali niektorému z prípustných dovolacích dôvodov.

Pokiaľ ide o deklarovaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, spočívajúci v

zásadnom porušení práva na obhajobu, dovolací súd poznamenáva, že Krajský súd v Bratislave podrobil rozsudok Okresného súdu Bratislava III svojim meritórnym prieskumom iba v časti výroku o treste, nakoľko obvinený na verejnom zasadnutí konanom 31. mája 2018 zúžil v uvedenom rozsahu svoje odvolanie. Za danej situácie, čo aj len potenciálne námietky svojou podstatou primkávajúce sa k výroku o vine, v preskúmanom prípade nespĺňajú základnú podmienku pre podanie dovolania v zmysle § 372 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku. Podľa tohto ustanovenia oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Procesným následkom takéhoto nedostatku je odmietnutie dovolania v časti týkajúcej sa výroku o vine podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku.

Odhladnuc od uvedeného, obvinený uplatnil dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku len zdanlivo, a teda bez vyjadrenia akejkoľvek vysvetľujúcej a zároveň dostatočne konkrétnej argumentácie, ktorá by vytvárala hoci len podozrenie zo zásadného porušenia jeho práva na obhajobu. To znamená, že ak by v danom prípade pominul, resp. neexistoval dôvod pre jeho formálne odmietnutie postupom podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku, zo samej podstaty konštatovaného by Najvyšší súd Slovenskej republiky musel vysloviť záver o nesplnení naposledy uvedeného dovolacieho dôvodu podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Podľa § 9 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (ustanovenie upravujúce neprípustnosť trestného stíhania; pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak ide o osobu, ktorá je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu alebo o osobu, na ktorej stíhanie je potrebný súhlas, ak taký súhlas nebol oprávneným orgánom daný.

Najvyšší súd nezistil, že by trestné stíhanie obvineného H. D., vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 0T/186/2017, bolo v dôsledku porušenia zásady špeciality neprípustné, a preto malo byť zastavené. Trestnému stíhaniu v tomto prípade nebránila žiadna zákonná prekážka.

Zásada špeciality je v § 31 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze upravená tým spôsobom, že osoba, ktorá bola vydaná z iného členského štátu na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, nesmie byť v štáte pôvodu stíhaná, odsúdená, nemôže byť obmedzená jej osobná sloboda za trestné činy, ktoré spáchala pred vydaním, na ktoré sa európsky zatýkací rozkaz nevzťahoval.

Podstata zásady špeciality spočíva v ochrane vyžiadanej osoby, aby po jej odovzdaní štátu, ktorý vydal európsky zatýkací rozkaz, nedošlo k jej stíhaniu, odsúdeniu a obmedzeniu osobnej slobody aj za skutok (ev. skutky), ktorého sa dopustila pred jej odovzdaním a na ktorý sa európsky zatýkací rozkaz nevzťahuje. Z opačného uhla pohľadu tak pôsobením zásady špeciality dochádza k obmedzeniu právomoci štátu, ktorý vydal európsky zatýkací rozkaz, stíhať určitú osobu za vybranú trestnú činnosť, hoci sa takáto osoba nachádza na jeho území. Pritom však zároveň nemožno opomínať, že uplatňovanie zásady špeciality nie je absolútne, pretože je zreteľne limitované výnimkami taxatívne uvedenými v § 31 ods. 2 písm. a) až h) zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze.

Podľa § 31 ods. 2 písm. a), písm. c), písm. d) zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, ak bola osoba vydaná do Slovenskej republiky, zásada špeciality sa neuplatní, ak [písm. a)] vydaná osoba sa po prepustení z väzby alebo výkonu trestu odňatia slobody zdržiava na území Slovenskej republiky viac ako 45 dní napriek tomu, že ho mohla opustiť, alebo sa dobrovoľne vráti späť, alebo je dopravená zákonným spôsobom na územie Slovenskej republiky potom, čo ho opustila, [písm. c)] trestné stíhanie nevedie k použitiu opatrenia obmedzujúceho osobnú slobodu, alebo ak [písm. d)] osobe by mohol byť uložený trest alebo ochranné opatrenie, ktoré nie je spojené s pozbavením osobnej slobody, najmä peňažný trest alebo opatrenie namiesto tohto trestu, a to aj vtedy, ak by taký výkon predovšetkým výkonom náhradného trestu odňatia slobody viedol k obmedzeniu osobnej slobody.

Rekapitulujúc podstatné okolnosti posudzovaného prípadu, obvinený H. D. bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava III, sp. zn. 0T/186/2017, z 19. septembra 2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/21/2018, z 31. mája 2018, uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, ktorého skutku sa dopustil 3. septembra 2017, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov. Obvinený bol prevzatý slovenskými orgánmi 20. apríla 2018, a to v súvislosti s európskym zatýkacím rozkazom, ktorý 19. marca 2018 vydal Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 0T/182/2017, nakoľko obvinený v danej veci nenastúpil na výkon súdom uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 1 roka a 4 mesiacov. Zo spisu ďalej vyplýva, že justičný orgán Rakúskej republiky oznámil Okresnému súdu Bratislava II, že obvinený súhlasí so svojím vydaním slovenským justičným orgánom, avšak uplatnenia zásady špeciality sa nevzdal a túto si uplatnil.

Obvinený tak počnúc 20. apríla 2018 vykonával do 20. júla 2019 trest odňatia slobody uložený mu trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/182/2017, z 19. mája 2017 (kde bol dodaný na základe vyššie uvedeného európskeho zatýkacieho rozkazu) a kontinuálne na to do 26. októbra 2019 aj trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 0T/222/2015, z 10. júna 2015 vo výmere 100 dní, keďže trest povinnej práce mu bol premenený na trest odňatia slobody.

Na opísané skutkové okolnosti možno aplikovať závery vyjadrené judikátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (mutatis mutandis R 10/2017-I.), podľa ktorého podmienky uvedené v § 31 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze je potrebné pri eurokonformnom výklade (v súlade s čl. 27 Rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV) chápať v tom zmysle, že účinky zásady špeciality nastávajú buď pri trestnom stíhaní vydanej osoby za trestné činy spáchané pred vydaním, na ktoré sa európsky zatýkací rozkaz nevzťahoval, ak má byť trestné stíhanie vydanej osoby spojené s obmedzením jej osobnej slobody väzbou alebo pozorovaním duševného stavu v zdravotníckom zariadení, alebo pri odsúdení vydanej osoby za trestné činy spáchané pred vydaním, na ktoré sa európsky zatýkací rozkaz nevzťahoval, ak má byť na základe odsúdenia na vydanej osobe vykonaný trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie obmedzujúce osobnú slobodu. To znamená, že dodatočný súhlas podľa § 31 ods. 2 písm. g) zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze je potrebný až na výkon konkrétneho rozhodnutia o obmedzení osobnej slobody.

Citovaný judikát nadviazal na skorší rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Leymann a Pustovarov, C-388/08 PPU, z 1. decembra 2008, v ktorom sa uvádza, že výnimku ustanovenú v čl. 27 ods. 3 písm. c) vyššie označeného rámcového rozhodnutia [zodpovedajúcu výnimke podľa § 31 ods. 2 písm. c) zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze] je potrebné vykladať v tom smere, že pokiaľ ide o „iný trestný čin“ ako ten, pre ktorý bola osoba odovzdaná, musí byť súhlas vyžiadaný v súlade s čl. 27 ods. 4 tohto rámcového rozhodnutia a získaný, ak je potrebné vykonať trest alebo opatrenie spojené s odňatím slobody. Osoba, ktorá bola odovzdaná, môže byť stíhaná a odsúdená za takýto trestný čin pred získaním súhlasu, ak počas trestného stíhania za trestný čin alebo v rozsudku o ňom nebolo uložené nijaké opatrenie obmedzujúce osobnú slobodu.

V každom prípade, takejto osobe nemôže byť v žiadnom prípade a žiadnym spôsobom obmedzená osobná sloboda (napr. väzbou alebo výkonom právoplatne uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody) v konaní o trestnom čine spáchanom pred vydaním osoby do Slovenskej republiky na základe európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorý trestný čin nebol predmetom pôvodného európskeho zatýkacieho rozkazu; v takých prípadoch § 31 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze platí absolútne.

Inak povedané, ak má byť osoba, ktorá bola vydaná do Slovenskej republiky z iného členského štátu na základe európskeho zatýkacieho rozkazu s uplatnením zásady špeciality stíhaná pre trestný čin spáchaný pred jej vydaním, ktorý nebol predmetom pôvodného európskeho zatýkacieho rozkazu, vznesenie obvinenia pre tento iný trestný čin a ani ďalšie trestné stíhanie preň nie je podmienené získaním

odatočného súhlasu v zmysle § 31 ods. 2 písm. g), ods. 4 a § 32 ods. 1, ods. 2 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, pokiaľ trestné konanie o tomto inom trestnom čine nie je spojené so žiadnym opatrením obmedzujúcim osobnú slobodu vyžadanej osoby. V súlade s výnimkou podľa § 31 ods. 2 písm. c) zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze sa totiž v takýchto prípadoch zásada špeciality neuplatní.

Pritom zároveň platí, že ak by v rámci trestného konania vedeného pre iný skutok spáchaný pred vydaním, než pre ktorý bola osoba vydaná z iného členského štátu Európskej únie do Slovenskej republiky, bol uložený iný druh trestu alebo ochranného opatrenia ako nepodmienečný trest odňatia slobody alebo ochranné opatrenie spojené so zbavením osobnej slobody, tak potom podľa výnimky uvedenej v § 31 ods. 2 písm. d) zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze súhlas príslušného vykonávajúceho justičného orgánu nie je vôbec potrebný.

Sumarizujúc, Krajský súd v Bratislave v tejto veci mohol vykonávať úkony trestného konania, hoci (i.) obvinený H. D. sa pri vydaní na výkon trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. OT/182/2017, z 19. mája 2017 nevzdal zásady špeciality a (ii.) Krajský súd v Bratislave nedisponoval ani súhlasom vykonávajúceho justičného orgánu, nakoľko mu to umožňovala výnimka uvedená v ustanovení § 31 ods. 2 písm. c) zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, ktorá nebola diskvalifikovaná tým, že by v priebehu trestného stíhania došlo v tejto veci k obmedzeniu osobnej slobody obvineného; po vydaní obvineného bola jeho osobná sloboda od 20. apríla 2018 do 26. októbra 2019 obmedzená výkonom uložených trestov odňatia slobody v iných trestných veciach. Práve v dôsledku toho, že Okresný súd Bratislava III v tejto veci nezabezpečil dodatočný súhlas s výkonom uloženého trestu odňatia slobody do naposledy uvedeného dátumu, bol obvinený prepustený na slobodu a „nepokračoval“ vo výkone trestu odňatia slobody uloženého mu v preskúmvanej veci.

Postup Krajského súdu v Bratislave sa teda neodrazil do porušenia zásady špeciality, keďže jej účinky, ako už bolo uvedené, nastávajú až v okamihu faktického obmedzenia osobnej slobody, čo v tomto prípade nenastalo. Osobná sloboda obvineného nebola výkonom dvojročného nepodmienečného trestu odňatia slobody (resp. ešte predtým napríklad väzbou) v tejto veci nijako obmedzená, pokiaľ bola chránená zásadou špeciality.

Z praktického hľadiska, ak má vydaná osoba vykonať nepodmienečný trest odňatia slobody za trestný čin (presnejšie skutok), ktorý spáchala pred vydaním, na ktorý sa európsky zatýkací rozkaz nevzťahoval a nenastala žiadna z výnimiek uvedených v ustanovení § 31 ods. 2 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, nie je možné bez dodatočného súhlasu (§ 32 naposledy uvedeného zákona) nariadiť výkon takého trestu ani v prípade § 408 ods. 1 Trestného poriadku a ak také nariadenie už bolo vydané, nemôže byť realizované. Aj v tomto prípade § 31 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze platí absolútne.

Nadväzujúc na vyššie priblíženú chronológiu konania, z predloženého spisu vyplýva, že Okresný súd Bratislava III listom datovaným k 4. novembru 2019 oznámil justičnému orgánu Rakúskej republiky, že na svojej žiadosti o udelenie dodatočného súhlasu zo 4. júla 2019 viac netrvá, a teda oň nežiada. Okresný súd Bratislava III zároveň k rovnakému dňu (4. novembra 2019) nariadil výkon trestu v tejto veci a vyzval obvineného, aby naň nastúpil najneskôr 11. decembra 2019. Nakoľko obvinený H. D. v lehote, ktorá mu bola poskytnutá, nenastúpil na výkon tohto trestu, Okresný súd Bratislava III podľa § 408 ods. 4 Trestného poriadku nariadil jeho dodanie do najbližšieho ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Uvedené opatrenie bolo úspešne realizované 15. januára 2020.

Ani v tejto etape trestného konania nedošlo k porušeniu zásady špeciality, keďže táto bola v danom čase už prelomená vplyvom okolností predpokladaných v § 31 ods. 2 písm. a) zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, ako na to správne poukázala prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava III vo svojom vyjadrení. Obvinený sa totiž v tomto konkrétnom prípade správal presne v intenciách naposledy označeného ustanovenia, t. j. po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody v inej

veci (26. októbra 2019) dobrovoľne ostal na území Slovenskej republiky po dobu dlhšiu než 45 dní, a to konkrétne 80 dní, kým 15. januára 2020 nebol dodaný do výkonu trestu odňatia slobody v tejto veci. Obvinený týmto de iure vyjadril svoj tichý - tzv. implicitný súhlas s vlastným trestným stíhaním, resp. s následkami z neho plynúcimi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v tejto trestnej veci bola rešpektovaná zásada špeciality vyjadrená v ustanovení § 31 ods. 1 zák. č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze. Úvaha o neprípustnosti trestného stíhania v zmysle § 9 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a v nadväznosti na to o naplnení dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku je preto nenáležitá.

Nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol, ako je uvedené vo výrokovej časti toho rozhodnutia, k akceptácii jeho žiadosti o prerušenie výkonu trestu odňatia slobody až do rozhodnutia dovolacieho súdu v zmysle druhej vety § 380 ods. 4 Trestného poriadku nebol dôvod; osobitné rozhodnutie sa v tomto prípade nevydáva.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.